

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 14. 10. 2020, č. j. 45043-4/2020-900000-311, sp. zn. 111640/2020-610000-12,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020, č. j. 45043-4/2020-900000-311, sp. zn. 111640/2020-610000-12, a rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 13. 7. 2020, č. j. 111640-12/2020-610000-12, sp. zn. 111640/2020-610000-12, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzují: Z. V.

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2020, č. j. 111640-12/2020-610000-12, sp. zn. 111640/2020-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 29. 4. 2020 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil ve formě nepřímého úmyslu tím, že dne 16. 2. 2020 v 15:32 hodin jako řidič užil motorovým vozidlem tovární značky AUDI, registrační značky X v systému časového zpoplatnění zpoplatněnou pozemní komunikaci dálnici D5 na 24,5 km ve směru jízdy na Prahu, aniž by byl uhrazen časový poplatek, čímž porušil povinnost stanovenou § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 10 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonné úvahy o výši sankce. Konkrétně žalobce namítá, že správní orgán (žalobce neuvádí, který z nich) porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když žalobci kladl k tíži skutečnost, která je znakem skutkové podstaty přestupku, a to tu, že žalobce neuhrazením časového poplatku získal finanční výhodu oproti ostatním řidičům v systému časového zpoplatnění. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, a ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 23/2019-34. Tento nezákonný postup žalovaného pak mohl mít vliv na výši správního trestu pokuty.
3. V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že mu nebylo správním orgánem prokázáno zavinění ve formě nepřímého úmyslu. V této souvislosti žalobce souhlasí se závěrem, že má perfektní právní vědomí a dodává, že ví o povinnosti zaplatit časový poplatek, tedy vylepit dálniční kupon. Žalobce rovněž věděl, že se nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci. Nicméně nebylo prokázáno, že žalobce věděl, že vozidlo, které řídil, nemá zaplacený časový poplatek a vylepený dálniční kupon. Touto okolností se správní orgány ani nezabývaly. Přitom však v úvahu přicházela vedle úmyslného zavinění i druhá eventualita, a to, že žalobce toliko zapomněl časový poplatek uhradit. Správní orgán však neobjasnil, proč se přiklonil právě k první z obou variant. Forma zavinění přitom rovněž má vliv na výši správního trestu pokuty. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016-39.
4. V třetím a posledním žalobním bodě žalobce namítá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, když nevyslechl spolujezdce žalobce. Tento svědek mohl správním orgánům poskytnout svědectví například i o tom, zda žalobce věděl o tom, že nemá vylepen dálniční kupon, či zda si to uvědomil, až když byl zastaven policejní hlídkou. I z toho plyne, že se správní orgán nezabýval všemi skutkovými okolnostmi, což jej vedlo i k nesprávné úvaze o formě zavinění. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje se závěrem žalobce, že by mu bylo dvakrát přičteno neuhrazení časového poplatku. Žalovaný zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu je primárně napadené rozhodnutí, v němž žalovaný jako k přitěžujícím okolnostem přihlížel k úmyslnému zavinění a opakovanému spáchání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Výrazu „přítěžující okolnost“ použitá prvostupňovým orgánem rozuměl žalovaný tak, že je tím míněna společenská škodlivost jednání žalobce. K otázce zavinění žalovaný poukázal na to, že tato skutečnost není dle jeho názoru součástí skutkové podstaty přestupku, za který byl žalobce trestán. Tvrzení žalobce jsou nevěrohodná a účelová, neboť řidič vždy ví, jestli vozidlo má nebo nemá vylepen dálniční kupon. Žalobce se rovněž tohoto přestupku dopouští opakovaně. Žalovaný nemá za to, že by žalobcem poukazovaná svědecká výpověď spolujezdce byla k objasnění skutkového stavu věci nutná. Žalobce mohl případně svědeckou výpověď navrhnout. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, odborem dopravní policie byl správnímu orgánu I. stupně oznámen přestupek, z jehož spáchání byl podezřelý žalobce a který spočíval ve shora popsaném jednání. Součástí oznámení tvoří oznámení přestupku ze dne 16. 2. 2020, úřední záznam ze dne 16. 2. 2020, evidenční karta řidiče a 1ks fotografie, která zachycuje vozidlo na místě kontroly. Příkazem ze dne 14. 4. 2020 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byla mu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor a správní orgán I. stupně na základě toho pokračoval v řízení o přestupku poučením žalobce o jeho procesních právech a nařízením ústního jednání, kterého se žalobce nezúčastnil. Následně byla žalobci dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady pro jeho vydání a k věci se vyjádřil. Následně se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil Ing. J., aby na základě zmocnění k tomuto procesnímu úkonu nahlédl do správního spisu.
7. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně z hlediska uplatněných žalobních bodů uvedl, že přestupku se žalobce dopustil v úmyslu nepřímém. Žalobce je jednak držitelem řidičského oprávnění, což předpokládá znalost pravidel silničního provozu. Žalobce byl před vjezdem na dálnici D5 informativní dopravní značkou upozorněn na skutečnost, že vjíždí na pozemní komunikaci, která je zpoplatněna časovým poplatkem. Žalobce proto věděl, že se nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci. Správní orgán I. stupně rovněž připomněl, že se žalobce zabývá právní ochranou řidičů, provozováním vozidel a pomocí v oblasti provozování vozidel, jak vyplývá z Obchodního rejstříku. Byl si proto vědom, že svým chováním ohrožuje zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší, s tím byl i srozuměn. Při ukládání pokuty považoval správní orgán I. stupně za okolnost přítěžující mj. skutečnost, že neuhrazením časového poplatku před použitím zpoplatněné komunikace získal žalobce finanční výhodu oproti ostatním řidičům v systému časového zpoplatnění, kteří se podílejí na nákladech spojených s výstavbou, modernizací, údržbou a provozem významných silničních tahů. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil o odvolací důvody. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas s rozhodnutím věci bez jednání již v podané žalobě, resp. ve vyjádření k ní.

Posouzení žalobních bodů

10. Mezi stranami není sporné, že se žalobce nacházel se svým vozidlem na zpoplatněné komunikaci, aniž by zaplatil časový poplatek za její užití, resp. aniž měl na příslušném místě ve vozidle vylepen dálniční kupon. Podstatou souzené věci je, zda správní orgány prokázaly žalobci formu zavinění ve formě nepřímého úmyslu a zda při ukládání správního trestu pokuty nepřičetly žalobci jako přitěžující okolnost, která již je znakem skutkové podstaty předmětného přestupku. Otázkou související pak je, zda správní orgány mohly skutkový stav považovat za bez důvodných pochybností zjištěný, pokud nevyslechly spolujezdce žalobce.
11. Soud se nejprve zabýval tím, zda pozdější právní úprava zákona o pozemních komunikacích, k níž došlo zákonem č. 227/2019 Sb. a která nabyla podle čl. VI (až na výjimky plynoucí z čl. I) účinnosti dne 1. 1. 2021, tedy až poté co správní orgány obou stupňů ve věci rozhodovaly, je pro žalobce příznivější. K takové změně by soud musel při přezkumu rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem, přihlídnout, neboť na základě ústavního pravidla vyjádřeného v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se prolamuje obecná vázanost správního soudu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (srov. závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publikovaném pod č. 3528/2017 Sb. NSS). Současně jde o skutečnost, k níž soud přihlíží z moci úřední, tedy bez ohledu na to, zda takovou námitku vznesl sám žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 156/2018-99, bod 20 *in fine*).
12. Rozhodná právní úprava v době, kdy se žalobce přestupku dopustil, byla následující:
13. Podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e (téhož zákona, pozn. soudu) užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.
14. Podle § 21e odst. 1 zákona o pozemních komunikacích řidič vozidla v systému časového zpoplatnění je povinen
- a) uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle,
 - b) vyznačit údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku,
 - c) na požádání předložit ke kontrole příslušníku Policie České republiky (dále jen "policista") nebo celníkovi díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku,
 - d) odstranit díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle, jakmile jeho platnost skončila.
15. Podle § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích za přestupek mj. podle odstavce 2 lze uložit pokutu do 100 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

16. Právní úprava zákona o pozemních komunikacích, ve znění výše uvedené novely a pozdějších předpisů je následující:
17. Podle § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 (téhož zákona, pozn. soudu) užije bez úhrady časového poplatku zpoplatněnou pozemní komunikaci vozidlem, které není osvobozeno od zpoplatnění.
18. Podle § 21 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, zpoplatněnou pozemní komunikaci lze užít silničním motorovým vozidlem nejméně se čtyřmi koly, jehož největší povolená hmotnost činí nejvýše 3,5 tuny (dále jen "vozidlo v systému časového zpoplatnění"), pouze pokud
 - a) byl pro dobu užívání pozemní komunikace vozidlem uhrazen časový poplatek, nebo
 - b) je vozidlo osvobozeno od zpoplatnění a, jde-li o vozidlo podle § 20a odst. 1 písm. a) až g), j), k), m), n) nebo o), osvobození vozidla od zpoplatnění bylo oznámeno Státnímu fondu dopravní infrastruktury.
19. Podle § 42a odst. 8 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, za přestupek podle odstavce 2 lze uložit pokutu do 20 000 Kč.
20. Porovnáním obou skutkových podstat a odkazovaných právních norem, jejichž porušením dochází k naplnění skutkové podstaty přestupku, včetně stanovení výše pokuty, dospěl soud k závěru, že pozdější právní úprava je pro žalobce příznivější. Je tomu tak proto, že za jednání, kterého se dopustil, dovoluje zákon o pozemních komunikacích, účinný od 1. 1. 2021, uložit pokutu nejvýše 20 000 Kč, oproti dřívější horní hranici ve výši 100 000 Kč. Žalovaným uložená pokuta sice nepřekračuje nově ustavenou hranici, nicméně je rozdíl v tom, pokud správní orgán ukládá pokutu v rozmezí do 20 000 Kč či do 100 000 Kč. Zatímco v prvním případě je uložená pokuta ve výši 10 000 Kč pokutou uloženou v polovině možné sazby, ve druhém je pokutou uloženou v její jedné desetině. Zákonodárce se vyslovil jednoznačně v tom smyslu, že typová škodlivost předmětného jednání je řádově nižší, přistoupil k výraznému ponížení horní hranice pokuty, s čímž se budou muset správní orgány v dalším řízení vypořádat. Z hlediska zákonných znaků skutkové podstaty však jednání žalobce i nadále po změně právní úpravy naplňuje znaky skutkové podstaty § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neboť i nadále není možné zpoplatněnou pozemní komunikaci užít bez úhrady časového poplatku. Nově se pak budou správní orgány zabývat tím, zda vozidlo žalobce není podle nové právní úpravy od placení časového poplatku osvobozeno, neboť řidič takového vozidla se přestupku nedopouští. Již jen z důvodu změny relevantní právní úpravy ve prospěch žalobce je žaloba důvodná.
21. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce i nadále naplňuje skutkovou podstatu přestupku, posoudí soud i další vznesené žalobní námitky.
22. Podle § 15 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel
 - a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo
 - b) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.
23. Podle § 37 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky při určení druhu správního trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

a jeho výměry se přihlédne mj. k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,

24. Soud se nejprve zabýval námitkou, zda správní orgán v řízení prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku v úmyslu nepřímém. U zavinění platí, že znak subjektivní stránky každého přestupku musí pokrývat všechny znaky jeho skutkové podstaty. U zavinění ve formě nepřímého úmyslu [§ 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], musí být pachateli přestupku prokázána vědomost o všech znacích, kterými se vyznačuje skutková podstata příslušného přestupku, již byl uznán vinným. Zavinění obviněnému z přestupku prokazuje správní orgán, což vyplývá již z principu presumpce nevinny. Jelikož se správní orgány přestupkovou věcí žalobce budou znovu zabývat a znovu posuzovat i otázku zavinění, vyjádří se soud jen v obecné rovině a ve vztahu ke skutkové podstatě, o níž rozhodovaly správní orgány, aby nepředjímal, jak tato otázka bude posouzena v novém řízení a ve vztahu k platnému znění skutkové podstaty.
25. Pokud má být ve vztahu k posuzované skutkové podstatě vyvozeno zavinění ve formě nepřímého úmyslu, musí být v řízení správními orgány prokázáno, že žalobce věděl o tom, že se nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci a že musí „uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle“ a pro případ, že tak neučiní, byl s následkem srozuměn. Vědomost o těchto skutečnostech žalobce spornou nečiní. Žalobce však tvrdí, že bylo rovněž nutné, aby správní orgány prokázaly, že věděl i o tom, že časový poplatek uhrazen nebyl. S tímto názorem se však soud neztotožňuje. Skutková podstata končí slovy „aniž by byl uhrazen časový poplatek“. Je zjevné, že v této části je skutková podstata formulována ve vztahu k faktickému stavu, že časový poplatek uhrazen nebyl. Není důležité, zda jej neuhradil žalobce či někdo jiný, neboť žalobce není trestán za to, že neuhradil časový poplatek, ale že vjel na zpoplatněnou pozemní komunikaci s vozidlem, za které nebyl časový poplatek uhrazen. Subjektem přestupku je zde řidič, nikoli provozovatel vozidla, tudíž správní orgány nejsou povinny zkoumat, kdo časový poplatek měl hradit.
26. Aby bylo možné souhlasit s názorem žalobce, příslušný konec skutkové podstaty by musel znít například takto: „ač věděl, že časový poplatek uhrazen nebyl“. V takovém případě by správní orgány rozhodující o přestupku musely žalobci prokazovat i vědomost o této skutečnosti. V posuzovaném případě však zcela postačilo zjištění a prokázání neuhrazení časového poplatku za předmětné vozidlo. Právní povinnost uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle plynula z § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Podle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se mj. dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že před vjezdem na dálnici D5 byl žalobce informován dopravní značkou o tom, že vjíždí na zpoplatněnou pozemní komunikaci. Žalobce proto byl povinen se přesvědčit, zda za jím řízené vozidlo byl časový poplatek uhrazen a pokud tak v rozporu s právními předpisy neučinil, byl srozuměn i s tím, že porušuje zájem, který je stanovenými povinnostmi společností sledován. Skutečnost, že žalobce věděl, že se nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci, ani spornou nečiní. Tato žalobní námitka není důvodná.
27. Dále se soud zabýval námitkou, zda se správní orgány ve vztahu k žalobci dopustily

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je tato zásada charakterizována následovně: „Zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105). I když tuto zásahu zákon o odpovědnosti za přestupky výslovně nezakotvuje, jde o obecný princip při ukládání trestu, vyjádřený v § 39 odst. 5 trestního zákoníku, který se analogicky ve prospěch obviněného z přestupku použije i při ukládání správního trestu za přestupek.

28. Správní orgán považoval za okolnost přitěžující skutečnost, že žalobce neuhrazením časového poplatku získal finanční výhodu oproti ostatním řidičům v systému časového zpoplatnění. Zákonným znakem skutkové podstaty přestupku, jímž byl žalobce uznán vinným, je však právě užití zpoplatněné pozemní komunikace bez uhrazení časového poplatku. Jinými slovy, řidič je trestán za to, že na rozdíl od ostatních řidičů v systému časového zpoplatnění, kteří zaplatili, nepřispěl na výstavbu, opravu či modernizaci zpoplatněné dálniční sítě. Je tedy nutné dát žalobci za pravdu, že tutéž skutečnost nelze žalobci přičíst ještě jednou při úvaze o výši sankce. Bylo by to možné v případě, pokud by se výše časového poplatku lišila, přičemž správní orgán přihlédně jako k přitěžující, případě polehčující okolnosti, že v případě konkrétního obviněného šlo o nezaplacení časového poplatku vyššího, resp. nižšího v určitém rozpětí. Jinou situaci by rovněž mohlo představovat, pokud by správní orgán trestal pachatele za pokračování v přestupku a přihlédl by k tomu, že se protiprávního jednání dopouštěl po delší dobu a získal tak větší výhodu oproti jednorázovému porušení téže povinnosti. Tato žalobní námitka je tudíž důvodná.
29. Pokud jde o žalobní námitku, týkající se neprovedení výsledku spolejezdce žalobce, ta není důvodná. Žalobce netvrdí, že by provedení takového důkazu navrhoval a žalovaný se s jeho důkazním návrhem nijak nevypořádal. Odpovědnost za zjištění skutkového stavu je na správním orgánu a na něm proto je rovněž rozhodnutí o tom, jaké důkazy v řízení provede. Žalobce nemá subjektivní právo na to, aby určitý jím navržený důkaz byl proveden, má „pouze“ nárok na to, aby správní orgán, pokud navržený důkaz neprovede, vysvětlil přezkoumatelně důvody svého postupu. Úvahy o tom, co mohlo či mělo být svědeckou výpovědi prokázáno, jsou pouhou spekulací žalobce. Námitku neprokázání úmyslného zavinění ve vztahu k části skutkové podstaty soud neshledal důvodnou, a tudíž není přílehavá ani úvaha žalobce o tom, že výsledkem spolejezdce měly správní orgány prokazovat vědomost žalobce o neuhrazení časového poplatku za předmětné vozidlo. Správnímu soudu pak nepřísluší určovat správnímu orgánu, jaké důkazy má či nemá provádět, případně jak má provedené důkazy hodnotit. Posuzuje však, zda provedenými důkazy byla určitá skutečnost prokázána či nikoli.
30. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť žalobce výslovně uvedl, že nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

31. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost [§ 78 odst. 7 s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěné důvody nezákonnosti byly založeny již v řízení před správním orgánem I. stupně a vztahují se rovněž na prvostupňové rozhodnutí, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení správní orgány především zohlední změnu právní úpravy, k níž ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku došlo a vezmou v úvahu i to, že je nyní skutková podstata formulována jinak. Pokud žalobce znovu uznají vinným přestupkem, vystříhají se toho, aby jako k přitěžující okolnosti přihlížely ke skutečnosti, která je zákonným znakem skutkové podstaty. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jeho postup v řízení před správními orgány vyhodnotil jako zneužívající právo. V této věci šlo konkrétně o to, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil o konkrétní odvolací důvody. Ty uplatnil až v podané žalobě v řízení před soudem. Žalobce je správním soudům znám svým propojením se subjekty využívajícími v řízeních různé procesně obstrukční praktiky jako je M. v. p., družstvo, O. ř., o.s. a další, resp. je sám realizátorem uvedených praktik. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání spjatého s uvedenými subjekty (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či z poslední doby ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019-46, případně ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33), nebo v níž přímo jako aktér vystupuje žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správní soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020-43, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 As 126/2020-38, či ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020-43).
33. Soud proto neuvěřil tomu, že konkrétní výhrady proti napadenému rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, byl schopen zformulovat až advokát, který žalobce zastupuje v řízení před soudem. V tomto přesvědčení soud utvrzuje rovněž skutečnost, že žalobce o sobě v žalobě výslovně prohlašuje, že je osobou s vysoce vyvinutým právním vědomím a právní předpisy zná. V takovém případě jistě byl schopen formulovat své výhrady již v rámci odvolacího řízení a neponechávat je až na řízení před soudem, kde je s jejich vyhověním obecně spojen pro žalovaného nepříznivý důsledek spojený s povinností hradit náklady řízení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že primárně soud žalobě vyhověl proto, že v mezidobí od právní moci napadeného rozhodnutí do rozhodnutí soudu došlo ke změně relevantní právní úpravy ve prospěch žalobce.

Poučení :

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně